

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph. D. ve věci

žalobce: **M. J.**
zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Chráskou
sídlem Ohradské náměstí 1621/5, 155 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Dopravní a energetický stavební úřad**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha 1

za účasti: **ČEZ Distribuce, a. s.**
sídlem Teplická 874/8, 405 02 Děčín

o přezkoumání mezitimního rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2025, č. j.
DESU/031/002775/25, ve věci omezení vlastnického práva zřízením věcného břemene

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o vyvlastnění zřízení věcného břemene ve prospěch ČEZ Distribuce, a. s., spočívajícího ve strpění přeložky nadzemního vedení 110 kV na pozemku ve vlastnictví žalobce parc. č. X v k. ú. X, obec Praha, z důvodu potřeby pro veřejně prospěšnou stavbu dálnice „Silniční okruh kolem Prahy, stavba 511 Běchovice – dálnice D1“.
2. Žalobce v žalobě namítl 1) nedostatek účelu vyvlastnění. Uvedl, že již v roce 2024 bylo vydáno mezitimní rozhodnutí o odejmutí vlastnického práva žalobce k pozemkům přímo obklopujícím tento nynější pozemek (dále též „předmětný pozemek“), který nebyl mezi tehdy vyvlastňovanými. Podle žalobce tedy předmětný pozemek evidentně není nutný pro vybudování stavby silničního okruhu kolem Prahy (dále též „Stavba“), jejímž stavebníkem je Ředitelství silnic a dálnic s. p., nikoli ČEZ Distribuce, a. s. Žalovaný se podle žalobce nevypořádal řádně s námitkami žalobce, že přeložka sama není účelem vyvlastnění (že pozemek není nezbytně nutný pro stavbu silničního okruhu). Dále se v žalobě tázal, proč přeložka vedení nemůže vést jinudy než přes jeho pozemek. Žalobce namítl, že 2) účelu vyvlastnění bylo možné dosáhnout uzavřením dohody s žalobcem. Také uvedl, že 3) žalovaný nevypořádal dostatečně žalobcovy námitky proti znaleckému posudku. Pokud by měl žalovaný za to, že posudek je v pořádku, nedávalo by smysl, že nebylo rozhodnuto o výši ceny. Žalobce dále namítl, že 4) žádost vyvlastnítele neměla patřičné náležitosti, jak je vyžadováno například v § 18 odst. 2 písm. b) zákona č. 184/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vyvlastnění“), zvláště jde o splnění podmínek § 3 a § 4 zákona o vyvlastnění. Pro vyvlastňovaného jsou přitom pravidla stanovená velmi striktně, naproti tomu pravidla pro žalovaného tak striktně pojmána nejsou.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že veškeré žalobní námitky se věcně i obsahově shodují s námitkami, které žalobce uplatnil již v rámci ústního jednání ve vyvlastňovacím řízení, proto žalovaný především odkazuje na napadené rozhodnutí, v němž se s těmito námitkami podrobně vypořádal. Námitka jiného umístění přeložky je svou povahou námitkou proti pravomocnému územnímu rozhodnutí. O výši náhrady za vyvlastnění bude rozhodnuto samostatně. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Rozhodoval v souladu s § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.
5. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že vyvlastňovací řízení bylo vedeno k žádosti ČEZ Distribuce, a. s. ze dne 22. 10. 2024. Dne 14. 1. 2025 proběhlo ve věci ústní jednání, jehož se účastnil žalobce se svým právním zástupcem (který jej zastupuje i v soudním řízení – pozn.

Shodu s prvopisem potvrzuje

soudu). Z protokolu vyplývají námitky jednak vůči výši náhrady, a dále stejné námitky jako nyní v žalobě (viz str. 4 až 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

6. Judikatura soudů rozhodujících ve správním soudnictví dlouhodobě a konstantně zastává názor, že „...žalobce tím, že do žaloby pouze „zkopíroval“ text podaného odvolání, aniž by výslovně reagoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí, značně snižuje svou šanci na úspěch, neboť jak správně krajský soud uvedl, soud za něj nemůže domýšlet další argumenty. Soud se poté musí věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře jejich obecnosti. V tomto ohledu lze připomenout, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013–128).“
7. V nyní přezkoumávané věci se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal věcně, s konkrétní a přesvědčivou argumentací se všemi žalobcem vznesenými námitkami, přičemž soud s jeho závěry souhlasí a pro stručnost na ně odkazuje. Pokud jde o žalobní námitku 1), pak účelem vyvlastnění (veřejným zájmem) se žalovaný zabýval zejména na str. 6-7, 12-13 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud proto jen připomíná, že podkladovým územním rozhodnutím (ze dne 30. 7. 2020, sp. zn. MC 1491/2018 OV 04 ve spojení s odvolacím rozhodnutím ze dne 15. 6. 2022, č. j. KUJCK 42152/2021) byla umístěna stavba „Silniční okruh kolem Prahy, stavba 511 Běchovice – dálnice D1“, zahrnující stavební objekty jednotlivých číselných řad ve smyslu tehdejší vyhlášky č. 499/2006 Sb., tedy jak přímo objekty pozemních komunikací (řada 100) či mostní objekty a zdi (řada 200), tak i mnohé další objekty, mezi nimiž jsou i elektro a sdělovací objekty (řada 400) – včetně SO 404 (přeložka nadzemního vedení 110 kV ČEZ km 65,82), což je objekt, jehož se týkalo nynější vyvlastňovací řízení. Pozemky, které žalobce uvedl v žalobě (obklopující předmětný pozemek), nebyly předmětem územního řízení uvedeného v tomto odstavci rozsudku, proto soud nemá důvod se jimi více zabývat. Otázka, proč přeložka (SO 404) nemůže vést jinudy, by měla opodstatnění v řízení územním, jak již uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí včetně poukazu na § 3 odst. 7 zákona č. 416/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „liniový zákon“). Krajský soud má za to, že žalovaný se s námitkou účelu vyvlastnění vypořádal řádně, žalobní námitka 1) není důvodná.
8. Pokud jde o žalobní námitku 2), tímto tématem se žalovaný zabýval velmi podrobně na str. 8-9 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobní námitka směřující do možnosti dohody je velmi obecná, žalobce nijak nereagoval na argumentaci žalovaného v rozhodnutí. Soud proto pouze ve stručnosti uvádí, že vyvlastnitel jednal s žalobcem, doručil mu návrh smlouvy, reagoval na žalobcovy námitky, doručil mu další návrh smlouvy, mezi stranami probíhala korespondence, avšak k dohodě nedošlo. Soud má stejně jako žalovaný za to, že byly splněny podmínky podle § 5 zákona o vyvlastnění spolu s § 3 liniového zákona. Žalobní námitka 2) není důvodná.
9. Pokud jde o žalobní námitku 3), tímto se žalovaný zabýval konkrétně na str. 11-12 odůvodnění napadeného rozhodnutí. I tato žalobní námitka je velmi obecná, soud proto kromě odkazu na argumentaci žalovaného pouze zdůrazňuje podmínky pro vydání mezitímního rozhodnutí ve smyslu § 4a odst. 1 liniového zákona, s tím, že o výši náhrady nebylo v přezkoumávaném rozhodnutí rozhodováno a bude o ní rozhodnuto v dalším

Shodu s prvopisem potvrzuje

řízení, které však není předmětem tohoto soudního přezkumu. Žalobní námitka 3) není důvodná.

10. Také žalobní námitku 4) považuje soud za naprosto obecnou a není mu zřejmé, jakou konkrétní újmu na svých veřejných subjektivních právech z ní žalobce dovozuje. Pokud obecně zmínil např. § 18 odst. 2 písm. b), § 3 a § 4 zákona o vyvlastnění, pak ke splnění podmínek pro vyvlastnění odkazuje soud na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jak už bylo uvedeno výše v tomto rozsudku. Žalobní námitka 4) není důvodná.
11. S ohledem na výše uvedené soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
12. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nad běžnou úřední činností nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.
13. Výrok o náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., když soud jí neuložil žádné povinnosti v řízení a neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání náhrady nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 25. listopadu 2025

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje